

1850-06-10

AFSENDER

Georgia Skovgaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Dateret efter poststempel.

Afsendersted:

København

Modtagersted:

Magleby, Møn

Omtalte personer:

Meta Boisen

Peter Boisen

Alfred Hage

Gitte Høyen

N.L. Høyen

Arkivplacering:

Mappe 3 nr. 17

DOKUMENTINDHOLD

Georgia Skovgaard fortæller om at være gudmor, og at hun har besøgt Meta Boisen. Hun efterspørger at få breve oftere, da hun længes og er ligeglad med indholdet.

TRANSSKRIFTION

Mappe 3 nr. 17a

Til

Hr. Landskabsmaler Skovgaard hos Gaardmand Hans Peter Petersen

Magleby Sogn

pr Stege

|bedes afsendt med pastor Ingersløvs postbud

betalt|

10.6.1850

|Paa den vedlagte Seddel har jeg skrevet, hvad jeg kunde huske af Prædiken i dag, Søndag|

Hvor inderlig glad jeg blev da jeg saa Dit Brev behøver jeg vel ikke at fortælle Dig, kjære, velsignede Ven! Af bar Ivrighed havde jeg nær ikke faaet det op, men det var ogsaa fælt mange Oblater Du havde sadt for. Jeg slugte Brevet, men efter at have sultet i 8 Dage, kan Du jo nok begribe, at den Bid ikke nær kunde mætte mig, godt var det da, at det gik med det som med |[[Gutten]]| [|?Sommer|], der, hvor meget de saa ogsaa spiste af den, dog aldrig blev fortæret; saa jeg kunde da læse Dit Brev om og om igjen. Stor Kjedelig var Du mig rigtignok ikke, naar Du bare vil skrive er det ligemeget hvorom det er; det er saa deiligt at faae Brev! Idag længes jeg ubeskrivelig meget efter Dig, men jeg skal nok være fornuftig og holde Lunet ved lige, saa Ingen skal kunde klage over mig; men det kan jeg godt mærke, at Du iaar er bleven mig endnu mere uundværlig end i fjor. Igaar var jeg paa den etnografiske Samling med din Moder, Mine og Ane, jeg blev om Aftenen hos Din Bestefaders, og det var meget hyggeligt og rart, men jeg glæder mig dog endnu mere til at sidde en eftermiddag i min lille Stue og tale i Ro med Din Moder, der er saa kjærlig og nydelig imod mig.

Du spørger mig hvordan det er at være rigtig Gudmoder, det er mageløst, jeg holder af det barn, som jeg ikke har holdt af noget Andet, men hvordan skulde Andet ogsaa være muligt? naar man har svaret saa alvorligt for det,

●2●

naar man har bragt det til Christus, og for hans Ansigt loved at give det al den Kjærlighed man kunde, saa er det jo ikke længer noget fremmed

Barn, men det hører en [overstreget:d] jo virkelig til. Naar jeg saadan tænker på det uskyldige, fredlige Udtryk, der [er] i det lille Ansigt, saa forekommer det mig, som om det meget mere maatte være hende, der bragte mig til Herren end omvendt, næsten er ogsaa begge dele forvente, men det kan jo kun gjøre Kjærligheden endnu stærkere. Hvis jeg nogensinde skulde glemme hvad jeg skylder hende, saa maa Du minde mig derom.

Mandag

Fra Kirken gik jeg igaar op til Meta, jeg traf hende ene hjemme; det første Indtryk jeg fik var meget rart, hun [?] saa nydelig ud og var saa omhyggelig for sin lille Pige, saa jeg ret blev vel til mode ved at tale med hende. Men saa fortalte hun at Boisen skulde i Skoven om Eftermiddagen og, da han formodentlig først kom sent hjem saa tænkte hun at hun vilde blive hos Forældrene om Natten, iforrige Uge var hun der saadan fra Lørdag til Tjirsdag; er det dog ikke underligt? Jeg veed ikke hvad Boisen synes derom, jeg synes det maa være meget uhyggeligt at have en Kone, der lever hos Andre, og det veed jeg da at Du synes ogsaa; men det kan endda gjerne være at det ikke er ham videre imod, eller ogsaa har han, som formodentlig ikke Kraft nok til at sætte Noget andet igjennem . Men selv om Boisen er tilfreds dermed, er det ikke alligevel galt? Hun klager over at Pigen har for megen Magt, men paa den Maade vil hun jo bestandig faae mere. Forresten er det ikke underligt at Det kan friste hende for Boisen

●3●

er virkelig ikke meget hjemme og Forældrene forguder hende jo; hun fortalte at det var saa deiligt at see hvor glad hendes fader var over at have hende hjemme, især naar hun om Morgen kom ind og sad og snakkede med ham.

I formiddags kom Din Moder og blev et Paar Timer hos mig; hun [saa] Dukkehuset og syntes meget godt derom; Hun bad mig hilse Dig mange Gange og tillige spørge om Du havde noget Skidentøi, som hun kunde faae med sig, for hun haabede ret, der skulde komme en Buud ind efter hende; hvis Du har Noget kan Du ikke beskrive mig hvor det ligger, saa kunde jeg gaae ud med hende en Dag og faa det samlet.

Blomsterne begynder nu at springe ud, det er saa deiligt i Haven, men jeg kommer der dog aldrig, fordi jeg ikke har Dig at gaae med.

Høyens var igaar hos Hages; Høyen var desværre ikke videre rask, han har Hovedpine, er gnaven og klager over at der gaaer saa mange Penge med for Tante Gitte spiser saa meget Tykmælk, o.s.v.

Med Fader er det bogstaveligt det samme det er trist nok for Sommeren

synes man dog skulde gjøre ham godt.

Og saa Farvel, Du kjære Ven! Lad mig see Du herefter gjør Dine Breve lidt længere end sidst, Fyld dem med hvad Du vil, det er det samme. om det saa var med Tegninger. Ikke Sandt!? Det var et meget beskedent Forlangende.

Din G.

Skriver jeg rigtigt udenpaa Dine Breve?

Kan den indlagte Brevet for jeg, brænt op, hvad jeg kunde
sige af Hørbøden i dag, Dandig

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 3 Nr. 17a

Jeg er virkelig glad jeg blev da jeg fik. Dit Brev
bestemmer jeg mig til, ikke at fortælle dig, tjener mig meget.
Men! af det I skrev, fandt jeg over det som det
op, men det var en god mange Malerier i
færd, først for. Jeg fik det Brev, men efter at
jens Brevet i mægen & dage, blev det jo nok begyndt
at den L. d. der var blevet mellem mig, og det var
det da, at det var end det som med Hørbøden, for
formentlig de var en god del af den, og alder blev
formentlig; for jeg havde da lidt dit Brev om mig
om igen. Men kjærlig som du mig rigtigst ikke,
men du har vil, kunne jeg se det ligesom formentlig
dette; det er for det til at være Brev. Jeg blev
gode jeg i det mindste meget efter dig, men jeg skal
nok mere formentlig og gode Læse med dig, for du
skal kunne blive over mig, men det kan jeg godt mere
da, at du ikke er blevet mig end mere end med
ind i det.

Jeg var over jeg var den afgrænsede Dandig, med den
Hørbøden, ind i det, jeg blev en Aftener for den L. d.
færd, og det var meget formentlig og end, men jeg glæder
mig dig end mere det at første i eftermiddag i den
L. d. der er tale i det med den Hørbøden, for er for dig
dig og rigtig ind i mig.

Det springer mig formentlig det er at være rigtig. Gud må
det er meget, jeg holder af det Brev, for jeg er for
faldt af det end, men formentlig det end i den end
endeligt. men man for formentlig for endeligt for det,

[illegible]

Har den spottet minne i Gristen
heller om Gleden og Lykken, da pinner
i Gristen om den Gledesfærd, da
frem i Hænderne som en sørgende
mænd; men ~~da~~ man i Gristen vil
nøje samme Gled og Lykke bære
i Madsang og Madsang, da vilde
da ikke spottet. Svarer man vel med
Guden. Men man i Gristen
ikke vil file den, da bær og skal de
ikke vil. Den; man der ligger det
næst, at file den, det er skriften
næst bestandig skrevet, og det kan
kun ses ved, at Toven bliver først;
vi minde den og have alt mindeligt
Gudet og Gristen og lade at trind
og Møtten først som det, der er
færdig og Altyde. Det kan ikke
nøje at vilde lade som en vi færdig
Gudet af alle det, man det kan
nøje at vilde, at vi minde
Toven, at vi, som vilde at Toven
vi kan en Lidskender. Thi den
man vi først minde alle vi først
som vi den ikke vilde med Peter
da som vilde og en færdig Madsang
det færdig, man færdig
da en færdig lade og, som færdig

brændte og baggedes ud synte, men
vandt dog i sin stiel til Jovian, og
den manden fræls i sin og da man
vel Jovian, sigte til sin, "der
Lidelse, hvorfor bristende til?"

Der ligger det jo alligevel at Tivlen
og man ved at, men vi indregte den
da vil glæde og sin færd og fuld
og vi vil da sin en Tjolefærd
sin manden ikke som færd,
men, sin allende færd kan
giver at lykkelige sin vi er i sand
det at mod sin alle, sin vi i sand
Dette færdige man omvælt alle
Lidelse. Og ja! Efter at
minde sin Lidelse: Tivlen er det
vi sand, hode og med Gud's Lykke
skal vi og sin mand sin.

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 3, Nr. 176

det er ugentlige færdige af
Tivlen, i sin, jeg vilde indse, at
sin man, færdige færd sin, jeg vil
Kunde sin færd til sin, Tivlen sin
og sin færdige sin godte sin Kende at
sin Lidelse af sin. det er meget ufuld
sand, i man færd sin færd, sin givende
at sin færd og givende Tivlen sin
man sin færdige sin man sin færdige
glæde og det færd og sin man det færdige
færdige færdige af sin færdige. Tivlen sin
færdige sin færdige sin færdige sin færdige
færdige sin færdige sin færdige sin færdige